

fer, som i den nærmeste Fremtid ville gjøre det vanskeligt, at Forandringer deri, uden maaffee succesfuldt, kunne fremgaae. Men der er dog een Betragtning, jeg troer, herved sandelig maa lægges paa Sinde, og hvorom jeg ogsaa vil ønske, at den ærede Finantsminister vilde nærmere udtale sig, før vi gaae dybere ind i at bedømme Forholdet mellem Udgift og Indtægt, i Postbudgettet. Kan nemlig Postvæsenet ikke endnu ophøre at flabe Indtægt for Staten, saa turde det dog være onskeligt, at den ærede Finantsminister vilde udtale sig, om der ikke hos ham allerede nu kan forudsættes en større Tilbøielighed til at lade Postvæsenets rige Overstud komme Postvæsenets egen UdgiftsSIDE, nemlig for den fjernere Provindses Vedkommende, mere tilgode; thi i denne Henseende forekommer det mig, at Budgettet indeholder meget lidet trostelige Oplysninger. Der er desuden en anden væsentlig Omstændighed at bemærke, den, at for ret at trænge i dette Post-Budget, og for navnlig at kunne vide, om der ikke maaffe ogsaa i Postindretningens Gang kunde træffes saadanne Forandringer, saadanne Besparelser, at Mere kunde komme de vedkommende Post-Communicationers Fremme tilgode, behøves der sandelig ogsaa større Oplysninger, end dem, der her saa aldeles summarisk ere givne. Naar der f. Ex. er anført med rund Sum 150,000 Rbd. til Postbefordringer over Landet, og hvad hermed staaer i Forbindelse, var det dog temmelig nødvendigt, at see ogsaa her, idetmindste hvilke Principer der følges, om man f. Ex. forsøger ved Licitation eller paa anden lignende Maade at komme til billigere Bilkaar, eller om der til disse endnu knyttes Begunstigelser for Embedsmænd, der fortere under Postvæsenet, eller Ulemper i anden Retning, kort sagt, om der i selve Systemet kunde være Et eller Andet at forandre, for derved at tilveiebringe en bedre Anvendelse af de muligt for store Beløb, som paa denne Maade kunde anlages at være medgaaende. Jeg sagde, at det særlig er paa Provindsernes Vegne, at denne Sag maa blive fremhævet, og det troer jeg itide at maatte lægge den ærede Forsamling og vedkommende Ministre paa Hjerte, at vi sandelig ved Budgettet maa lade Diet dvæle alvorligt ved saa-

danne Punkter, hvori Provindsens Tarv kan iagttages, og erindre, at vi ikke lade dem glide for tidligt og for hurtigt bort fra vor Betragtning. Det er navnlig i Postcommunicationen, dette gælder. Det er desværre altfor bekendt, at der i flere Aar har været reist Klager i denne Henseende, som kun have faaet et meget svagt Behør, og til Exempel paa, hvor svag ogsaa den fremtidige Udgift herfor vilblikkeligt er, vil jeg blot anføre, at der endnu i Budgettet findes den gamle utilstrækkelige Post anvist til Forbindelsen mellem Kallundborg og Aarhus som saaledes ikke gjør det saunsynligt, at man tænker paa at tilveiebringe en bedre, en hurtigere, en bekvemmere Postcommunication, der ikke blot for Jyllands, men endog for Hovedstadens, for hele Landets Vedkommende er saa vigtig, som den imellem den betydeligste Provinds og Hovedstaden; kort, det hele Budget synes at røbe, at man virkelig ikke er betænkt paa nogenformhelt Reform, men paa at lade Alt blive ved det Gamle. Ja endog den Reform, som den ærede Finantsminister selv har erkjendt for paatrængende nødvendig, den til Brevportuens Redfattelse, og som dog sandelig ikke er noget Nyt, men har spøget gjennem de forskjellige Ständerforsamlinger, er endnu ikke kommen sit Resultat nærmere end at den øverste Embedsmand under Postvæsenet, som Finantsministeren yttrede, først i gaar har indgivet et nyt Forslag i denne Anledning. Jeg har nu blot villet henstille disse Punkter til Overveelse, saavel for den ærede Minister, under hvem Postindretningen forterer, som for selve Forsamlingen, for at vi kunne være bedre underrettede om, hvad der i saa Henseende kan og bør foretages, før vi senere komme ind paa Ventilationen af Sagernes Enkeltheder.

B. Christensen: Idet jeg tager Ordet i denne Sag, skal jeg ærlig og oprigtig begynde med at udtale, at jeg er meget langt fra at miskjende de Bestræbelser navnlig med Hensyn til at indføre en kraftig Forretningsgang og en strengere Orden, som flyldes vor nærværende Finantsminister. Naar jeg desuagtet kommer med Bemærkninger, der kunne synes at angribe den os forelagte Finantslov, saa beder jeg derved ikke overseet, at jeg slet ikke er blind for, at vi leve i en særdeles van-